

C

2

4

CI

1286

ప్రతి పేజీకి రూ. 100/-

శ్రీ వేమన గ్రంథాలయము

స్థాపితం 1988 ఏ.ఎం.వి. రిజిస్ట్రేషన్ 1986

తే. ల. ప్రో. లు, (కృష్ణాజిల్లా) శ్రీ.

గ్రంథ నామము అన్యాయం

గ్రంథము నంబరు 994.

తెలుగు పేజీల సంఖ్య 64

గ్రంథ దాత గ్రంథాలయ స్వంతం

గ్రామము

994

ప్రభాత్ (1) 64

అన్యాయం

(నాలుగు కథలు)

రచయిత :

క్రీ. రసాగరం

పబ్లిషర్స్ :

ప్రభాత్ పబ్లికేషన్స్,

(ప్రాప్రయిటర్ : చందూరి నాగేశ్వరరావు)

పవరుపేట, ఏలూరు.

ప్రీత్యంకరం

మొదటిది

అన్ని హక్కులూ ప్రకాశకులవి

మొదటి కూర్పు

జూన్—1938

కృష్ణానంద ప్రెస్, ఏలూరు.

విషయ సూచిక

అన్యాయం	5
పట్టభద్రుడు	22
సినిమాకి	34
భయంగా	46

4

అ న్నా యం

‘మీరు వెళ్ళవద్దండీ !’

‘పెంకిపట్టుపట్టే ఎలాగ చెప్ప! స్థితిగతులు అర్థం చేసుకోవాలి. ’

‘వో, చేసుకొన్నాను. మీరు వెళ్ళడం నా కెంతమాత్రం యిష్టంలేదండీ. ’

‘ఇష్టంలేదంటే నీకు స్థితిగతులు అర్థంఅవలేదన్నమాట.’

‘మీరెలా అన్నాసరే; వెళ్ళడం మాత్రం నాకు నచ్చదు.’

‘నాయకుని ఆవేశపూరిత వాక్యాలు నాచెవుల్లో ఘోషిస్తున్నాయి; వెళ్ళక తప్పదు.’

‘ఎం. ఏ. బి. యల్.....లీడింగ్ వకీల్.....లాట్రీ చార్జీ.....కారాగృహవాసం....వద్దండీ. మీరు వెళ్ళడానికి వీలేదు.’

‘ఉత్సాహపరచడం లేనేలేదు ; పయిగా నిరుత్సాహ పరుస్తావేమిటి ! శాంతిసమరంలోకి పోయి దెబ్బలాడుతాను.’

‘అహహా ! శాంతి...సమరం...దెబ్బలాట...అవునండీ ! ఎందుకా సమరం ?’

‘ఎందుకా? అందుకే, నీకు ప్రస్తుత రాజకీయ పరిస్థితులు నరిగా తెలీవని నేనంటున్నాను. చూడు... ఇటుచూడు, సరళా... నా మొహంవంక చూడు... దాస్యశృంఖలాల్లో తగు లొక్కన్న భారతజనని బంధాలు విప్పడానికి...’

‘భ్రమ.’

‘భ్రమా? భ్రమా? కాదు; దిక్కులేక మొర్రో అని గోలపెడుతున్న మన కన్నతల్లి కష్టాలు నాశనం చెయ్యడానికి కంకణం కట్టుకొన్న యోధుల్లో నేనొకణ్ణి. ఆ చల్లటి తల్లి తిప్పలు బాపలేనూ?’

సరళ తన రెండు చేతులూ అతనిభుజాలకి పెనవేసింది. ‘అయ్యో! వినరూ? మీకుపూర్తిగా మతిపోయిందండీ! నెలకి అయిదారు వందలరూపాయలు వచ్చే ప్రాక్టీస్ మాను కుంటారా?’

‘ప్రాక్టీస్! ప్రాక్టీస్! చూడు, ఎవరో అబ్బి వీధిలో ‘కాస్త అన్నంపెట్టండమ్మా,’ అని అరుస్తున్నాడు. అలా విలపించే దరిద్రులందరికీ పుష్కల చూపిస్తాను.’

‘లక్ష్మమ్మతో (వంటలక్క) ఆ అబ్బికి కాస్త అన్నం వడేసి రమ్మనమని చెప్పనా?’

‘సరళా, ఒకడికి పెద్దాం, ఇద్దరికీ, ముగ్గురికీ, పదిమందికి, రోజూ అంతకంటే ఎక్కువమందికి మనమూ పెట్టలేం గదా ! ఈదేశంలో, వేదఘోషలు వెలిగి పోతున్న దరిద్రదేశంలో, అన్నమోరామచంద్రా, అని అల్లలలాడేకోట్ల జనాభాకి ఎవరు గంజిపోస్తారు ?

‘మీ బుర్ర అంతా పాడుచేసుకోక హాయిగా బబ్బోండి. ప్రపంచకంలో వాళ్ళందరి కష్టాలూ నెత్తిని పెట్టుకుంటే ఏవ్యక్తీబతకడందుర్లభం. ప్రతిదేశంలోనూ దరిద్రులూ వుంటారు, భాగ్యవంతులూ వుంటారు. వాళ్లసంఖ్య దేశకాల పరిస్థితుల మీద ఆధారపడి వుంటుంది. దానికి మనమేం చేస్తాం ! ఊ, ఇక పడుకోండి, రేపు పొద్దున్న మళ్ళీ మొదలెట్టవచ్చును లెండి, ఆలోచన.’

‘నిద్రా ? భారతమాత నిద్రపోవద్దంటోంది. అఘోరమైన స్థితిలోవున్న తన్ను రక్షించమని కళ్ళనీళ్లు బొటబొట రాలుస్తోంది.’

‘ఊహ ! అది కవితోన్మాదం వంటిది. ఒక పిచ్చిలో, పిచ్చిలో కాదు, అఖాతంతో, పడిపోయి మీ తెలివితేటలు దగ్ధం చేసుకుంటున్నారు.’

‘దగ్ధం చేసుకోవడం లేదు. రేపు సాయంకాలమే ప్రయాణం.’

‘అవుతే మీ మనస్సు మార్చుకోరూ ?’

‘మార్పు అసంభవం.’

‘నిజంగా ?’

‘భగవంతుని సాక్షిగా.’

‘అబ్బబ్బ! (భుజాలు తడుముతూ) ఈభుజాలు ఆకరకు లాటీలకి వప్పజెస్తారా? మూర్ఖులై పోతున్నారండీ....—మనం కొత్తగా తెప్పించిన రామచిలుక కొద్దిగా కబుర్లు చెప్తోండావోయ్ !’

‘రామచిలుక.....రామదాసు.’

‘రామదాసేమిటి ?’

‘రామదాసు ఎన్నో సంవత్సరాలు జైలులో వుండేదూ ?’

‘ఊ, వున్నాడు.’

‘అలాగే నేనూ వుంటాను.’

‘వుండి ?’

‘మళ్ళీ ! మొదటికి వచ్చావ్ ! జననికి విముక్తి కలగ జెయ్యడానికి.’

‘మనం ఆ కొత్తకారు కొని సరిగ్గా రెండు నెలలయినా అవలేదు. మీరు జైలుకిపోతే ఆ కారు ఎవరు వాడుతారో చెప్పండి ?’

‘ఏమో ?’

‘మీకు మొన్న నేగదా యిరవై అయిదూ వెళ్ళినై ; నా కంకా యిరవై పూర్తి అయినా కాలేదు..... మొన్న మధ్యనే, మీరేదో వూరు వెళ్ళి, నాలుగు రోజుల వరకూ రాలేదు. రాత్రి వేళండీ, చెప్తే నమ్మతారో నమ్మరో పక్కమీద పడుకొని, అటూ యిటూ, యిటూ అటూ, అదే పనిగా దొర్లేదాన్ని. సిగ్గేస్తుంది చెప్పేందుకు. ఏమూడో, నాలుగో అవుతే కాని నిద్ర పట్టేది కాదు. ఏ తొమ్మిదంటికొ తేచి, డ్రెస్సింగ్ టేబుల్ ముందు కూచుని నాలో నేనే నవ్వు కొనేదాన్ని..... మీరు క్లబ్బు నుంచి టైముకి రాకపోతే ఏమీతోచక వెంకట్ల, (సొకరు) లక్ష్మమ్మనీ అకారణంగా చెడామడా తిష్టావుండే దాన్ని—మీకూ తెలుసునుకదా— అలాంటినన్ను, భార్యని, గృహిణిని (అతని మొహంలోకి చూస్తూ) అర్థాంగిని, కష్ట సుఖాలు సరిసమానంగా తక్కి డతో తూచినట్లు పంచుకుంటానని పదిమంది పురోహితుల దగ్గిరా ప్రమాణంచేసి మాంగల్యం కట్టిన నన్ను నడలిపెట్టి, ఆ అనర్థ దాయకమయిన సమరానికి పోతారా? ఏమండోయ్—మీకూ తెలిసివిషయం కాదు. వోకంట మీహిందూసతి కన్నీరు కారుస్తూ వుండగా, లోకరక్షణార్థం మీ రెంతవరకూ సహాయపడ గలరూ ? ఇక్కడ సతి కన్నీరు కారుస్తూ వుండగా అక్కడ మాతకన్నీరు మీరెంతవరకూ మాపగలరు ? వద్దు, వద్దు !

చడిపోతున్నారు. నామాట వినండి. ఖూలో వుద్భవించిన
పుద్రేకం మీఅంతరాత్మని నిర్మూలించడం చేతకాని, ఏన్యాయ
శీలుడు తనప్రేమ పుష్పాన్ని వదలిపెట్టుకుంటాడు ? శాసన
ధిక్కారం దరిద్రనిర్మూలానికి హేతువా ? బావుందికాదూ ?
(అలెనివచ్చికి పూర్తిగావరిగి చెక్కిళ్ళు ముద్దాడుతూ) మానె
య్యమా ?'

‘అబలవి. బేలవి. నీకు ప్రపంచమంతా భయోత్పాదం
గానూ. అగమ్య గోచరంగానూ అగుపిస్తుంది. మనదేశం భీభ
త్సమైన కరువులో మునిగివుంది.’

నేను అబలని, బేలని, నాకేమి తెలీదు. తూర్పుపడమ
రలు తెలీవు. ఆఖరుకికొలంబస్ పదిహేనోశతాబ్దంలోఅమెరికా
కనిపెట్టాడనే విషయంకూడా తెలీదు. వప్పుకుంటాను.
సర్వమూ తెలిసినవారు. పుద్రేకంలో ప్రయత్నించిన కార్యం
సానుకూల మయేందుకు అంతరాత్మని చంపుకుంటూ, సౌఖ్య
ల్నిచీల్చి చెండాడే యోధాను యోధులు మీరు కారూ !”

‘.....’

‘చీట్ల చివరినారి అడుగుతున్నా. మాన్తారా, సంతో
షం. మానమా, యిదే మన చివరిరాత్రి.’

‘దేశసేవే ముఖ్యం. ఒకటే హోరుగా వినిపిస్తున్న జనని
రోదన తప్ప వేరు విషయాలు ఈ ఏనులకి వినిపించవో!’

‘ఊహ...అవును. ఎందుకు వినిపిస్తాయి!’

నిస్పృహతో వోటమిని అంగీకరించే వేడినిట్టూర్పు
విడుస్తూ, సరళ పక్కమీదికి వరిగి, కళ్లు మూసుకుంది.

* * *

రెండేళ్ళ ఖైదూ, రెండువేల రూపాయల జరిమానా.
అదృష్టమా అంటూ లాటీదెబ్బలు తప్పినై.

కుమారస్వామి జైలుకి వెళ్తూ, బారిస్టర్ సుందరంతో
తనయింటి వ్యవహారాలు కొద్దిగా చూస్తూ వుండమనిఅన్నాడు
గాని దేవసేవకునికీ సంసారగోష్టికీ ఆమడదూరం కాదూ!

తన ప్రార్థనలూ, జాలిపలుకులూ పెడచెవిని పెట్టి తన
పంతమూ తనదేశసేవా ప్రధానము లన్నట్లుగా జైలుకిపోయిన
కుమారస్వామిమీద సరళకి కించజనించింది. గర్భిణి అయిన
తన్ను నిస్సహాయునిగా చేసిపోయినందుకు విసుక్కుంది. కాని,
ఆ హిందూలలామ రోజులు లెక్కపెడుతూ నాధుని మరలిక
కోసం ఎదురు చూసేది “ఇదే మన చిట్టచివరి కాగనీ, చిట్ట
చివరి ముద్దా” అని ఆమె గంభీరమైన భావంతో అన్నవల్కు
లకి, గరాభిన్ని తడుముతూ, “నేను జైలునుంచి తిరిగి వచ్చే

టప్పటికి బేబీని చంకలో పెట్టుకొని, చిన్నారి నవ్వులో నన్ను ఆహ్వానించేందుకు రావూ ?" అని కుమారస్వామి చెప్పిన వాక్యాలు ఆమె హృదయ నాథాల్లో అతుక్కు పోయినై. అత్యంత సుకుమారమయిన అతని హృదయం శిలభాతి అయి పోయిందే అని ఆమె విచారించింది.

నెల అయినా సరిగ్గాగడవలేదు. ఆమెకి జబ్బు చేసింది. ఆపైన ఎబార్షన్. సొమ్ముగురించిన కష్టాలు వచ్చినై. కొత్త కారు అమ్మివెయ్యవలసి వచ్చింది. సంసార బెడద అంతా యజమానురాలి నెత్తిని పడింది. బాచిష్టర్ సుందరం అత్యంత ఆపునిలా ఆడుకొన్నాడు. పాపం ! రోజూ క్లబ్బునుంచి యింటికి పోయేటప్పుడు పనిగట్టుకు వచ్చి పదినిముషాలు కూచుని క్షేమసమాచారం తెలుసుకొని వెళ్తుండేవాడు.

సరళ ఒకరోజున మాటవరుసనిఅంది: రేపయినా వంట లక్కకి రెండునెలల జీతమూ యివ్వాలని. ఇంటికి వెళ్ళి వెళ్ళ గానే, రెండువందల రూపాయల నోట్లు కవర్లోపెట్టి, తనగుమా స్తాచేతికిచ్చి పంపాడు. ఆమె నిరాకరిద్దామనుకొంది. ఆరోజున గొప్ప వంశంలో పుట్టిన తనకి యిలాటి అవస్థ కలగ చేసాడు కదా అని భర్తని తన మనస్సులో తిట్టుకొంది. శాసనోల్లంఘనమే దేశస్వాతంత్ర్యానికి మూలసూత్రమన్న భర్త మాటలు కనుధుకొంది: ఆమె తలపోసింది. "పురుషుడు స్వార్థ

వరుడు. తన కోర్కెలే అతనికి ప్రధానం. స్త్రీని పురుషుడు సంతోషం గూర్చే ఒక పరికరంలా భావిస్తాడు. ఆ స్త్రీసాధక బాధకాలూ, కష్టసుఖాలూ, లాభనష్టాలూ, స్వార్థపరుడయిన పురుషుడు గణించడు.” అతను చిన్నబుచ్చు కుంటాడనే అభిప్రాయంతో, పుచ్చుకోక తప్పదని, ఒక కంట తన అవస్థకి కన్నీళ్ళు రాలుస్తూ రెండువందలూ పుచ్చుకొంది.

కుమారస్వామి జైలుకి వెళ్ళి, మూడు నెలలు దాటిన తర్వాత, వోరోజు సాయంకాలం డిప్టీ కలెక్టరుగారి కూతురు— కమల— సరళని, “ఏమే నీ ఫ్రెండు వచ్చే వేళయింది కాబోలు!” అని వోరగంట చూస్తూ పరిహాసం చేసేటప్పటికి, సరళ తోక తొక్కిన తాచులా మండిపడి, కోపం అణగదొక్కుకొని, “ఏడ్చావులే!” అని కమలతో అంటూ తన ఖర్మాన్ని తిట్టుకొంది. యువతీ యువకుల పరస్పర బాంధవ్యం ఎప్పుడూ ప్రణయాంకురమే అన్నట్లుగా లోకం అనుకుంటుంది.

* * *

ఇంకో నెలరోజులు గడిచిన తర్వాత :

‘గుడ్ ఈవినింగ్, సరళా.’

‘వెరీ గుడ్ ఈవినింగ్.’

‘ఎందుకు కబురుపంపించావ్, సరళా!’

‘నేను రేపు పుట్టింటికే వెళ్ళామని అనుకుంటున్నా, నిన్నా మొన్నా కూడా రాలేదు; ఇవాళకూడా రావడమనేది వుండదేమో అని కబురంపించాను.’

‘నిన్నేమో.....’

‘కారణాలు చెప్పనవసరం లేదు.’

‘మీవూరు వెళ్ళడం ఎందుకు?’

‘ఏమీలేదు. నాలుగైదు రోజుల్లో మాచెల్లెలి పెళ్ళి. రేపు మంచిరోజుట. అంచేత రేపే తప్పకుండా బయలుదేరి రమ్మనమని మా అమ్మ మరీమరీ వ్రాసింది.’

‘తప్పకుండా వెళ్ళాలన్నమాట.’

‘ఊ...’ ఈపూటకీమాయింట్లోభోంచెయ్యకూడదూ!

‘ఎందుకులే... ఇంటికి పోతాను.’

‘భోంచెయ్యాలి... తప్పదు.’

లక్ష్మన్న పరిపరి విధాల మనస్సులో తలపోస్తూ ఆ బంటకీ ఆకుల్లో అన్నం వడ్డించింది. ఇద్దరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ అన్నంతిన్నారు. వారికబుర్లు లక్ష్మమ్మకి అగమ్య గోచరంగా వున్నాయి.

భోంచేస్తూ సరళ అడిగింది: రాజకీయ ఖైదీల్ని వదిలి పెట్టారనే వదంతులు ఎంతవరకూనిజమని. శరత్కాలమేఘాలు

చూడడంవల్ల చాతక పక్షికి కల్గే భ్రాంతిలాటిదని పోయిట్రి వెల్లించాడు, బారిస్టర్ సుందరం.

భోజనంఅయింది. ఇద్దరూ సావిట్లో కుర్చీలమీద కూచున్నారు. ఇద్దరిమధ్యనూ టీపాయివుంది. చెరోవైపునూ కుర్చీ. టీపాయిమీద రాధాకృష్ణులు ముద్దులాడుతున్న టేబుల్ క్లాత్. దానిమీద పాందాని. సరళ వెంకటా అని కేకవేసింది. వెంకడి చేతికి వో పావలా యిచ్చి గోల్డ్ ఫేక్ పాకెట్ ఒకటి తీసుకురమ్మంది. పాందానిలోవున్న తమల పాకులు ఇద్దరూ నమలడం మొదలెట్టారు.

ముందరివాకిట్లోని పూలచెట్లు ఆమధ్యని ఎప్పుడూ లేనంతపరిమళం వెదజల్లుతున్నాయి. నైట్ క్వీన్ ఎంతో కమ్మని వాసనేస్తోంది. ఆ వాసన ఆఘ్రాణిస్తున్న కొద్దీ ఆమె కేమిటో కమ్మని వుద్దేశాలు కలిగినై. అతనే జైలుకిపోక అక్కడవుంటే, ఈ కమ్మటిరోజున, అష్టమచంద్రుణ్ణి ఆస్థా యంతో వీక్షిస్తూ, కష్టాలు మర్చిపోతూ, ఎంత ఆనందించే వాళ్ళమో గదా అని భావించింది. పాపం ! ఆ జైలులో, చీకటికొట్లో, ఏం బాధపడుతున్నారో గదా అని ఒకజాలి, గగనసిమని గడగడలాడించే గంధీర షేఫర్ షార్పుట్లోని మెరపు మాదిరి మెరిసింది. మరుక్షణమే, “ఏం చేసుకొన్న పెళ్ళాం కంటే దేశం ఎక్కువయిందా ! బతుకుతానో, చస్తానో అనే

విషయం ఆవగించుకొనినా ఆలోచించకుండా పుడ్రేకంలో వెళ్ళినందుకు ఆ మాత్రం శిక్ష అయినా అనుభవించ వలసిందే!” అనే విప్లవ భావం ఆమె నవనీత హృదయంలో రేకెత్తింది.

“ఇదిగోనండీ, సిగరెట్టు పెట్టె,” అని నౌకరు అన్న మాటలకి ఆమె కంగారు పడింది. సుందరంతో, ‘సిగరెట్టు కాల్చు,’ అని అంది. సుందరం సిగరెట్టు ముట్టించాడు.

‘ఏమిటా ఆలోచన ?’ అని సుందరం వ్రశ్నించాడు.

‘ఏమీ లేదు.’

‘చెప్పవ్ !’

‘ఏమీలేదన లేదూ !’

‘నాకు చెప్పవులే ! మీవూరునుంచి మళ్ళీ రావడం ఎప్పుడు ?’

‘బహుశా నెలరోజులవుతుంది’

‘ముప్పయినా లే ?’

‘ఊ... సుమారు...’

‘ఈముప్పయి రోజుల్లోనూ, సరళా, నేనునీకు ఒక్క మారయినా జ్ఞప్తికి వస్తానా ?’

‘ఏమో !’

‘.....’

‘మిస్టర్ సుందరం ! నువ్వుంతవరకూ ఎందుకు పెళ్ళి చేసుకోలేదు ?’

‘నువ్వువేసావ్, ఈప్రశ్న ! ఎన్నాళ్ళనుంచీ ఈవిషయం అడుగుదామని అనుకుంటున్నా వేమిటి, సరళా ?’

‘చాలారోజుల్నుంచి అడుగుదామని వుండేది కాని నువ్వెలా అభిప్రాయ పడతావో అని అడగలేదు.’

‘సరళా, సరి అయిన ప్రశ్న వేసావ్ ! ఏం సమాధానం చెప్పమంటావ్.’

‘బావుందికాదూ ! ఎందుకు పెళ్ళిచేసుకోలేదని నేను నిన్ను అడగడమూ, ఏం సమాధానం చెప్పమని నువ్వు నన్ను అడగడమూ బలే చోద్యంగా వుంది.’

‘సరళా, పెళ్ళి, అనే విడదీయడానికి వీలుగాని ముడి, వూహామాత్రమైన బంధం స్త్రీ పురుషులు ఒకరినీ యింకోరు మోసగించుకొనేందుకు పన్నిన పన్నాగం.’

“అలాగా ?”

“నేటి హిందూదేశం యింతటి దరిద్రమయిన స్థితిలో వుండడానికి ప్రస్తుత హిందూ వివాహ విధానంకూడా ముఖ్య కారణాల్లో ఒకటి.”

“ఊహలు !”

“ఏం, అలా ఎంతాళి చేస్తున్నావ్”

“మన దేశంకూడా రష్యాలా తయారవాలంటావు. రోజుకో పెళ్లిచొప్పున చేసుకోవాలంటావ్ ?”

“ఏమిటి, సరళా !” అని తీవ్రమైన చూపులు ఆమె మందహాస వదనారవిందంపై ప్రసరింప జేసాడు. అప్రయత్నంగా చిరునవ్వుకటి ఆమె పెదవులమీద నాట్యమాడింది.

ఆమె ఏమిటో చెప్పబోతూవుండగా అడ్డుతగిలి: “కాని, సరళా, స్త్రీసహచర్యం లేనిజీవితం వాసనలేని కాగితపు పువ్వులాటిది సుమా !”

“అహహా ! పురుషునికి పెళ్లిమాత్రం అక్కరలేదు. స్త్రీమాత్రం కావాలి. “లా” అంటే యిలాగే వుంటుంది కాదూ ! బారిస్టర్ !” అని అంటూ సరళ ఫక్కున నవ్వింది.

“సరళా, ఈ గొడవంతా ఎందుకుకాని, నేనొకటి చెప్తాను ; నీకు కోపంరాదుకదా !”

“చెప్పు.”

“సరళా, నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను.”

“నాకు తెలుసు.”

అతనికి ఆపైన ఏమనాలో తెలీలేదు. సిగ్గుతపోయి బారిష్టర్ సుందరం తెల్లమొహంవేశాడు. ఆఖరుకి, కోర్టులో కూడా ఎప్పుడూ అంత డంగయిపోలేదు.

“సరళా, కుమారస్వామి నిన్నింక సుఖపెట్టలేడు.”

“ఆ...అంటే...అర్థం?”

“అతనూ...దేశమూ;...అతని పిచ్చిగొడవా? పుస్తై కట్టాడు కనక, నీ సౌఖ్యాలు చంపుకొని, అతనికే యావజ్జీవం భార్యలయి వుండడం తగదు.”

“అలాగా?”

“పోదాం, రా. నిర్భయంగానూ నిశ్చింతగానూ కాలం గడుపుదాం. నువ్వు నన్ను సౌఖ్యపెట్టగలవు, నేను నిన్ను సౌఖ్య పెడ్తాను.”

“.....”

“నీచంకాదు, వ్యభిచారంకాదు. బలాత్కారం కాదు. నన్ను ప్రేమించు. సుఖపడ్డాం, రా,” అని అంటూ కోర్టులో వాదించినట్లు నుంచుని వాదిస్తూ, రెండు చేతులూ చాపాడు.

“మతేమన్న పోయిందా! వచ్చేటప్పుడు రిఫ్రెష్ మెంటు రూముకి పోయిరాలేదుకదా.” అని అంటూ సరళ నవ్వుడం మొదలెట్టింది.

ఒక నిమిషంపాటు, పిచ్చివాణ్ణి చూస్తున్నట్లు అతని వంక చూసి, నవ్వింది.

అతను కుర్చీలోనుంచి లేచినుంచున్నాడు. ఆమె, “వెళ్తున్నావా!” అని ప్రశ్నించింది.

“సరళా, నన్ను ప్రేమించవ్!” అని ప్రాధేయపడ్డా అడిగాడు, బారిస్టర్ సుందరం.

ఆమె చాలా తేలికగా, “వూరుకో ఎవరైనా వింటే నవ్విపోతారు. నీకేదో పిచ్చెత్తుతోంది కాబోలు. ఇంటికిపోయి హాయిగా నిద్రపో. రేపు పన్నెండుగంటల బండికి వెళ్తాను. నాకు సెండ్ ఆఫ్ (Send off) యిచ్చేందుకు స్టేషనుకిమాత్రం వో గంట ముందుగా వస్తావు కాదూ!” అని వో చిన్న లెక్క రిచ్చింది.

“వెళ్తున్నా,” అని అన్నాడు.

గుమ్మదాకా వెళ్లాడు.

అమాంత్రం ఏదో జ్ఞప్తికి వచ్చినట్లు ఆమె, “అన్నట్లు మిస్టర్ సుందరం, రేపు కోర్టుకి వెళ్ళవలసిన పనివుందా!”

“ఏం?” అని బారిస్టర్ ప్రశ్న.

“రేపు పదకొండింటికి నీ కారు పంపించేందుకు వీలు వుంటుందేమో అని!”

అన్యాయం

అతను నివ్వెరబోయాడు.

“స...ర...భా!” అని అన్నాడు.

ఆమె చెయ్యి ఆమెకి తెలీకుండానే “ఇటురా” అన్నట్లు అతనికి సంజ్ఞచేసింది. అతను వెనక్కితిరిగి వచ్చాడు.

కుర్చీలో ఆమె కూచుంది. టీపాయిమీద చేతులు ఆనించి అతను నుంచున్నాడు. ఆమె తలవంచుకొంది.

“సరభా!” అని అతనన్నాడు.

ఆమె తలపైకెత్తి దీనంగా అతని మొహంలోకి చూసింది. అతను జాలిగొలిపే ఆమె మొహాన్ని అమాంతం ముద్దెట్టుకొన్నాడు. ఆమె ఏమీ మాట్లాడలేక పోయింది.

మళ్ళీ అతను : “సరభా!”

జీరగొంతుతో ఆమె : “అన్యాయం.”

పట్టభద్రుడు.

అతను పట్టభద్రుడు. అంటే కష్టపడి బి. ఏ. డిగ్రీ సంపాదించాడు. ఇంటరుమీడియేటు పరీక్షలో విశ్వవిద్యాలయాని కంటకూ ఫస్టుమార్కు వచ్చింది. బి. ఏ. పరీక్షలో కూడ అంతే. రెండు తఫాలూ అతని ఫాటో పత్రికలు ప్రచురించిన్నై.

అనేకులు అతను అతిమేధావి అన్నారు. పట్టిరుబ్బుడు గాదుఅన్నారు. కొంతమంది. గాంధీతర్వాత గాంధీఅంతవాడో, నెహ్రూ తర్వాత నెహ్రూఅంతవాడో అవుతాడన్నారు, శ్రేయో భిలాషులు. ఏ ప్రెసిడెంట్ రూజ్ వెల్టులాటి వాడో అయే పాటి తెలివితేటలు మన వాడిలో లేనే లేవా అనుకొన్నారు, కొందరు లెక్కెరర్లు. హీట్లర్ ముస్సోలినీలని వారితోడి విద్యార్థులు అంత దోర్దండ నాయకులవుతారనుకొన్నారా అని శంకించడం మొదలెట్టింది, అతనిమేలుగోరే విద్యార్థి బృందం.

ఏది ఏలా వున్నా, అతనంటే ద్వేషంతేని ప్రతివ్యక్తి, అతను భావి భారతదేశాన్ని వుద్ధరించగల్గే ధీరోత్తములలో ఒకడనో, లేక, అగ్రస్థానాన్ని అలంకరిస్తాడనో, భ్రమించాడు.

అతనిపేరు ఆనందం. నిత్య జీవనంలో విచారం.

ఆనందం పట్టభద్రుడయే వరకూ శాస్త్రిగార్లింట్లో వో
మూలని తన సామాన్లు పెట్టుకొని, వారాలు చేసుకుంటూ
వుండే వాడు. శాస్త్రిగారికి అరివైయేళ్ళు నిండాయి;
ఆయన జీవితం వేదాంత మార్గాన్ని పడింది. ఆనందం బి. ఏ.
పరీక్షకి వెళ్ళిన వేసవి కాలంలోనే శాస్త్రిగారు కాశీకిపోయి
జీవితశేషం ఆ పవిత్ర గంగాజలసన్నిధిని గడుపుదామనుకొ
న్నారు. ప్రయాణానికి సామగ్రి అంతా సరిచేసుకొనే లోపుసనే
యముడు వారంటు జారీ చేసాడు.

ఆనందం గర్భ దరిద్రుడు. మాతాపిత శూన్యము.
బంధుగులు బహు కొద్దిమంది. దరిద్రునితో బంధుగులకేం
పని? ఆనందానికి ఆపుడు శాస్త్రిగారు. ఆయనే ఆనందం
వృద్ధికి పాటు పడ్డాడు. ఎం. ఏ. కూడా చెప్పిద్దామని కుతూ
హల పడ్డాడు. అలాటి ఉదారచిత్తుడు పరమపదించాడు.
ఆనందం నిరాధారపక్షి అయ్యాడు. అతనికి ఆధారం భర్తృహరి
చెప్పిన వద్యం ఒక్కటే!

“విద్యనిగూఢ గుప్తమగు

విత్తము రూపము పురుషాధికిన్

విద్య యశస్సు భోగకరి

విద్య గురుండు విదేశ బంధుడున్

విద్య విశిష్టదైవతము

విద్యకుసాటి ధనంబు లేదిలన్

విద్య నృపాల పూజితము

విద్య నరుంగని వాడు మర్త్యుడే.”

ఆనందం హితులంతా శాస్త్రిగారు చనిపోయేటప్పుడు ఆ దరిద్రనారాయణునికీ కాస్తో కూస్తో ముట్ట చెప్తాడనుకొన్నారు. ఆయన ఆకాలవరణం వల్లనో, మరింకే కారణం వల్లనో, అలాటిది ఏమీ జరగలేదు.

శాస్త్రిగారి పెద్దకొడుకు. “ఆనందం, నువ్వు మాయింట్లో చాలా కాలం నుంచి వుంటున్నావు. మా నాన్నగారు నిన్ను పట్టభద్రుడిని చేశారు. ఇదిగో, ఈ వందరూపాయలు తీసుకో. ఎక్కడైనా ప్రద్యోగం సంపాదించుకో. అప్పుడప్పుడు ఉత్తరం ముక్క మాత్రం వ్రాస్తూవుండు,” అని అంటూ ఆనందాన్ని యింట్లో నుంచి సాగనంపాడు.

అంత కాలం పెరిగిన ఆ యిల్లు వదలి పెట్టి పోతున్నప్పుడు ఆనందం నేత్రద్వయం ఆశ్రుజలపూర్ణమయింది. కాని ఏడ్చు మాత్రం రాలేదు. ఆనందం ఈ వికటవికృత విషాద ప్రకరణంలో ప్రథమ పాదం పెట్టాడు.

*

*

*

తాలూకా బోర్డులూ, జిల్లాబోర్డులూ, అన్నీ కలియ
వెతికాడు. ఎందరినో ఆశ్రయించాడు. ఇంతకిపూర్వం తన
స్కాలర్‌షిప్ గురించి సిఫార్సు చేసిన ప్రిన్సిపల్ గుమాస్తా గిరి
అయినా యిప్పించమని ప్రాశ్నాడాడు.

నెల రోజులు పోయిన తర్వాత చూస్తానన్నాడు,
ఒకాయన.

సర్వీస్ కమీషన్ పరిక్ష పాసప కూడదా, అని
యింకో ఆయన సలహా.

ఈ రోజుల్లో ఏం ప్రద్యోగాలన్నట్లు హేళనగా
మాట్లాడాడు, పింఛనీ పుచ్చుకొంటున్న వో గవర్నమెంటు
ప్రద్యోగి.

ఆనందం ఒకనాడు ఆ వూళ్లో పున్న పెద్ద షాహుకారు
దగ్గిరికిపోయి, ఏదైనా ప్రద్యోగం యిప్పించమని ప్రాశ్నా
పడ్డాడు.

“సీకు ఏం వచ్చునయ్యా!” అని ప్రశ్నించాడు, బాబ్బని
సవరించు కుంటూ ఆ కోమటి.

“నేను పట్టభద్రుణ్ణి.”

“అంటే?”

“బి. ఏ. పాసయ్యాను.”

“అబ్బో ! బి. ఏ. లూ మాకెందుకయ్యా బాబూ!”

“ఏ చిన్న వుద్యోగం అయినా సరే, బాబూ. నెలకి ఏదో పది రూపాయలు ముట్ట చెప్పండి. మీరు దావధర్మ పరాయణులు.”

“దానికేం గాని, నీకేం వచ్చునంట ?”

“బి. ఏ. పాసయానని చెప్పడం లేదు, బాబూ!”

“ఈ బాపనయ్యకి మన దగ్గర నాకరీ కావాలంట. బి. ఏ. పాసయాడట. చిట్టా వ్రాసేందుకు పెద్దావేమిటిరా, నారాయణా,” అని పెద్ద కొడుకుని కేకేసి చెప్పాడు.

“మనకి బి. ఏ. లెందుక ?” అని ఒక ముక్కతో తేల్చేస్తాడు, కోమటి పెద్దకొడుకు.

“మా వాడు వద్దంటున్నాడు. నేనేంచేసేది !” అని అంటూ నిందని కొడుకు పాలుచేసి, తను తల తుడుచుకొన్నాడు మాహాకారు. బుర్ర గోళ్ళంటూ యింటికి మరిలాడు, ఆనందం.

ఆనందానికి ప్రతి చోటా యిలాగే అయ్యేది. ఆ పట్ట భద్రుడు జీవనోపాధి తెలుసుకోలేక బెంబేలు పడిపోయాడు.

“సిటీలో అవుతే ఏదైనా వుద్యోగం సులభంగా దొరుకుతుండేమోరా !” అని గులుగు రెదుగురు స్నేహితులు ఆనందంతో అన్నారు. మద్రాసుపొమ్మని సలహా ఇచ్చారు.

పట్టభద్రుడు

ఆనందం శాస్త్రిగారి యిల్లు వదిలిపెట్టి అప్పుడే రెండు నెలలవ వచ్చింది. శాస్త్రి గారి పెద్ద కొడుకిచ్చిన నూరురూపాయల్లోనూ ఆనందం దగ్గర యింకా మిగిలి వున్నవి, డెబ్బయి రూపాయలే ! ఈ నాలుగు డబ్బులుకూడా అయిపోతే అతను మలమల మాడవలసిందే ! దీపం ఆరిపోయే లోపునే పనంతా చక్కపెట్టుకోవాలి కదా !

ఉదరపోషణార్థం ఉద్యోగం; ఆ ఉద్యోగం కోసం అతని తిప్పలు.

షేక్స్పియర్ రచనా నైపుణి ఆనంద్య సామాన్యమని పోగిడే వాడు. మిల్టన్ పదగుంఫన అద్వితీయ మనేవాడు. కాళిదాసు రచించిన శాకుంతల నాటకం లాటిది యింతవరకూ ఏ భాషలోనూ వెలువడలేదని అతని అభిప్రాయం. అన్నీ నిజమే ! కాదని ఎవరంటారు ? కాని అతను బాధ పడుతున్న దేమిటి ? ఇన్నేళ్ళు కాలేజీలో చదివి, యిన్ని గ్రంథరాజాల్ని పఠించి, కాలేజీకే కాకుండా విశ్వవిద్యాలయాని కంతకూ ప్రజ్ఞా వంతుణ్ణి అనే అఖండఖ్యాతి గాంచి, ఒకసామాన్యమైన నౌకరీ సంపాదించడానికి అసమర్థుణ్ణి అయ్యాను కదా అని !

ఎలాగయితేనేం, మద్రాసుకి ఒక శుభముహూర్తాన పయనం కట్టాడు.

*

*

*

ఆ వ్యా యం

మూరు మా ర్కెట్టుకి ఎదురుగా వున్న రామస్వామి మొదలియూరు సత్రంలో బస చేసాడు. జనసమర్థంతోనూ, కార్లతోనూ, బస్సులతోనూ, కిటకిటలాడే పురవీధుల్నిగాంచి అతని మనస్సు కొంత స్తిమిత పడింది. అంత జనాభా, సుమారు ఆరు లక్షల జనాభా గల ఆ పట్నంలో తనలాటి నిరుపేదకి, దిక్కుమాలిన పట్టభద్రుడికి ఉదరపోషణ నిమిత్తం ఏ చిన్న ఉద్యోగమైనా దొరక్క పోతుందా అని తలపోసాడు. ఇన్ని లక్షల మందిలో తన్ను, విశ్వవిద్యాలయాని కంతకూ వ్రజం అనిపించుకొన్న తన్ను, నౌకరిలో చేర్చుకొనే ధర్మదాత ఒకడైనా వుండడా అని అతని భ్రమ.

మొదటిరోజు పురవై భవాల్ని, వింతల్ని చూస్తూ కాలం గడిపాడు. విశాలమైన రోడ్లూ, మేలైన సాధాలూ, గుంపులు గుంపులుగా పోయే జనసమర్థమూ చూసి ఆనందించాడు. బీదిలో కూచుని ఎలాటి వ్యక్తి అయినా తనకష్టాల్ని మర్చిపోగలడను కొన్నాడు. తనకి వుద్యోగం దొరకిన తర్వాత రోజూ బీదికి తప్పకుండా పోవాలని తీర్మానించు కొన్నాడు.

మర్నాటి వ్రాయం అతను గత సంవత్సరం గుట్టించు కొన్న సూటు ధరించి వుద్యోగప్రయత్నం మీద వూరీవెంబడి బయలు దేరాడు. బెస్ట్ అండ్ కంపెనీ. పారీ అండ్ కంపెనీ మొదలైన పెద్దపెద్ద కంపెనీ లన్నిటికీ వెళ్ళాడు. ఏమీ లాభం

లేక పోయింది. ఆ దినం భోజనమయినా చెయ్యకుండా సాయంత్రం వరకూ ప్రయత్నించాడు. ఎక్కడ చూసినా గేటు వాచర్ల బుకాయంపులూ, No Vacancy బోర్డులూ తప్ప మరింకేమీ అతనికి అగుపించలేదు.

సాయంత్రానికి సత్రం చేరుకొన్నాడు. పరిశుభ్రంగా స్నానంచేసి, కొల్లాయిగుడ్డని తన గదిలో ఆరవేసాడు. తను తెచ్చుకొన్న బ్రంకు పెట్టె మీద కూచుని ఆలోచన ప్రారంభించాడు.

ఏమనా ?

తనకి ఈ జీవితంలో పది డబ్బులు సంపాదించుకొనే యోగ్యత వుందా, లేదా అని ; సమస్య తెగలేదు. అలా ఆలోచిస్తూనే నేలమీదికి వరిగాడు. మానవలోకానికి జరిగే విపత్తుల్నీ, విచారాల్నీ, విషాద సంఘటనల్నీ, మర పింప జేస్తూ, ఓర్పుతోనూ జాలితోనూ లాలించి జోకొట్ట నిద్రాదేవత అతన్ని కూడా నిద్రపుచ్చించి. మర్నాటి భాను కిరణాలే అతన్ని మేలుకొల్పాయి.

లేచాడు. కాలకృత్యాలు తీర్చుకొన్నాడు. మళ్ళీ మామూలు ప్రయత్నం.

ఆ విధంగా పదిహేను రోజులు గడిచినై. ఎక్కడా ఏ విధమైన నొకరీ దొరకలేదు. జీవితం మీద విరక్తిపుట్టింది.

అత్మహత్య చేసుకొనేందుకు సాహసంలేదు; జీవించేందుకు సాధనంలేదు. నాలుగు మూడు రూపాయిలు తప్ప తక్కిన సొమ్మంతా ఖర్చయిపోయింది. అను ఖణమూ అతనికి పేక్సు పియర్ కవీంద్రుడు చెప్పిన All the world's a stage — And men and women mere players. అనే మాటలు వినిననూ వుండేవి.

*

*

*

ఒకనాటి వుదయం ఒక దృశ్యం ఆతని దృష్టిలోకి గోచరమయింది.

ఒక సందుగుండా ఎవరో కోమట్లబ్బాయి యిద్దెస్ పొట్లం ఒకటి చేతులో పుచ్చుకొని వెళ్తున్నాడు. ఆ అబ్బాయికి సుమారు పదేళ్లు వుంటాయి. ఒక శునకరాజం అతన్ని వెంబడించింది. “ఛీ, ఛీ,” అని గదమాయించాడు, దాన్ని. అది వెనక్కి తిరగలేదు. కుర్రాడి వెంటనే వస్తోంది. ఇ.కో తఫా గదమాయించాడు. అది తదేకనిష్ఠతో కుర్రాడ్ని వెంబడించింది. కుర్రాడు కొద్దిగా భయభ్రాంతుడై కాళ్ళకి బుద్ధి చెప్పడం మొదలెట్టాడు. అదీ వానివెంట పనిగట్టకొని, అలిసిపోయి, శనిలా దాపురించిన ఆ కుక్కని, వనలించుకోవడం మెలాగా అని ఆ అబ్బాయి దిగులుపడి నుంచున్నాడు. అతని ముందుకివచ్చి కాళ్ళ క్గర తోక ఆడిస్తూ కుక్క

పట్టభద్రుడు

నుంచుంది. కుర్రాడికి గత్యంతరం తోచక పొట్లం విప్పి, ఒక యిడ్డెను తుంచి, చిన్న ముక్క దానిముందు పడేసి ప్రక్క సందులో నుంచి పారిపోయాడు.

ఆనంద బి. ఏ. కి ఆ దృశ్యం చూడగానే ఒక inspiration కలిగింది. అని రైటు అచుకొన్నాడు. One morning I woke up and found myself great అన్న మిల్టన్ వాక్యాలు అతని బుర్రలో ధగధగ మెరిసివె.

పది అయ్యేటప్పటికి ఒక పెద్ద యింగ్లీషు కంపెనీమెయిన్ గేటు దగ్గరికి పోయి నుంచున్నాడు. పదిన్నరకి ఆఫీసు ముందర వో కారు వచ్చి ఆగింది. అందులోనుంచి వో దొర పైపు నోట్లో యిరికిస్తూ దిగాడు.

అతనే ఆ కంపెనీ మేనేజరు అయి వుంటాడని తల పోస్తూ, ఆనందం “గుడ్ మార్నింగ్ సార్” అని అన్నాడు.

అతనో సారి గౌరవసూచకంగా తలవంచి వందన్నలు వంచి తోచలికి పోయాడు.

నానికి అంతాగంట అండ్ టైము. ఒంటి గంటకి యిపత లికి వచ్చాడు.

ఆనంద మళ్ళీ ప్రత్యక్షం. “గుడ్ మార్నింగ్ సార్” అని అంటూ.

ఈ తఫా దొరగారు కార్లో కూచున్నతర్వాత 'ఎవరా ఈ స్టూపిడ్' అన్నట్లు ఆనందం మొహం వంక ఒకసారి చూసాడు.

రెండున్నరకి దొర ఆఫీసులోకి వెళ్తూ వుండగా ఆనందం మళ్ళీ "గుడ్ మార్నింగ్ సార్" అని అన్నాడు.

"ఏం కావాలి?" దొర ప్రశ్నించాడు.

"వుద్యోగం??"

"No Vacancy బోర్డు కళ్ళకి కనిపించడం లేదూ? అని అంటూ దొర రివ్యూన లోనికి పోయాడు.

సాయింత్రం అయిదింటికి దొర యివతలకి వచ్చేటప్పుడు ఆనందం "గుడ్ మార్నింగ్ సార్" అని అంటూ అగుపించగా దొర రుస రుస లాడుతూ కారు ఎక్కాడు.

మర్నాడు వుదయం పదిన్నరకి ఆనందం, "గుడ్ మార్నింగ్ సార్" అని అనగా, దొర, "నీకు జ్ఞానం లేదా?" అని కోపగించుకొన్నాడు.

ఆ సాయింత్రం, "గుడ్ మార్నింగ్ సార్" అని ఆనందం అనేటప్పటికి, దొర, "రేపు నువ్వు ఈ ప్రాంతాల్లో అగుపిస్తే ఏంచేస్తానో చూసుకో!" అని అన్నాడు.

మరుసటి దినం పదిన్నరకి ఆనందం మామూలు పథాబో, "గుడ్ మార్నింగ్ సార్" అని అనగా దొర

పట్టభగవుడు

“స్టూపిడ్” అని పైకి తిట్టా, తనలో తను These Indians are Fools అనుకొన్నాడు. ఆ సాయంత్రమే ఫ్యూక్ చేత ఆనందాన్ని ఫర్లాంగు దూరం వరకూ గెంటించాడు.

*

*

*

ఇక ఆనందం పరాభవ జీవితంలో ఆలంబనమేమీ లేదు. అతని ఆశలన్నియు అడియాసలై పోయినై. కాయ కష్టములకోర్చి చదువుకొన్న చదువు ఏమి ప్రయోజనమో అతనికి పొడగట్టలేదు. ఆ దరిద్రనారాయణునికి జీవితము నిరర్థకంగా తోచింది. భవిష్యత్తు ఏమిటో గోచరించలేదు. ఆ మేధావి బుర్ర మంట గలసింది. ఉద్యోగం లేదు ; వుద్యోగం వస్తుందనే సమ్మకం గానీ, ఆశగానిలేదు. మూడు రోజులు పిచ్చివాడిలా వూరంతా కలియదిరిగాడు. ఆనందానికి పరాభవ మై వారం రోజులు గడిచిందో లేదో ఒక తెలుగు పత్రికలో ఈ క్రింది విధంగా వుంది:

“ప్రమాద మరణము”

ఎవరో పట్టభగవుడొకడు ఒకానొక జమీందారుగారి కారుక్రింద ప్రమాద పశ్చాత్తున పడి కర్మ వశమున మరణించాడు.

నీ ని మా కి

పిల్లలు ఎలాటి అవకతవక ప్రశ్నలు వేసినా ఆ పిచ్చి ప్రశ్నలకి సరి అయిన సమాధానాలు పెద్దవారు చెప్పని వక్షంలో, పిల్లల జ్ఞానోదయానికి భంగం కలుగుతుందట. అలా నొక్కి వక్కాణించే వారందరి వద్దకూ మా సీతని ఒక్కసారి పంపిస్తే సరి!

ఆ పదేళ్ళ బాలకి, సీతకి, ఈ ప్రపంచం అంతా అయోమయమే! అన్నీ ? ? ? ?

అవును, కొశ్చన్ మార్కులే!

ఆమెకి అణువు మొదలు అండపిండవేదోండ బ్రహ్మాండం వరకూ అన్నీ సందేహాలే! అన్నీ సంశయాలే! అన్నీ కొశ్చన్ మార్కులే!

పూర్వం జనకమహారాజు సీతని శివగనస్సుచి ఎక్కు పెట్ట గలిగిన రాముడికిచ్చి పెళ్ళి జేసాడట. అలాగే, వాని సీతకి కూడా ఆమె సంశయపరంపరని నివృత్తి చెయ్యగల మహామహానుభవ భర్త అవుతే బావుండును!

ఆమె ప్రశ్నలవర్షం ఖాండవవనం దిహిస్తున్నప్పుడు
యింద్రుడు కురిపించిన రాళ్ళవానకి యిసుమంతయినా
తీసిపోదు.

నీతకి తరుచూ సముద్రంలో కెరటాలు ఎందుకు రావా
లనీ, నూర్చుడు మా మేడకి ముందు వైపుని వుదయించి
వెనకవైపుని అస్తమించడానికి బదులు వెనకవైపునే వుద
యించి ముందువైపునే ఎందుకు అస్తమించకూడదనీ, 'ఔంకా
యలోకి నీళ్ళు ఎలా వస్తాయనీ, అన్ని రకాల చాక్లెట్లలో
ఏ రకం చాక్లెట్లు మంచివనీ మొదలుగాగల సంగత్యాలు
తలుగుతూ వుంటాయి. ఆ లేతమెడడులో అన్ని వేర్వేరుగాహాటకి
తావు ఎక్కడ వుందో !

ఒక రోజు మధ్యాహ్నం కాబోలు నన్ను అడిగింది:-
మామయ్యా, మా మేస్టరుగారు భూమి గుండ్రంగా వుందని
చెప్పారు నిజమేనా ?

నా గుండె లటుక్కుమంది. చెప్పినదేమో మేస్టరుగారు;
నేర్చుకొన్నదేమో తను. మళ్ళీ నాకెందుకంటా ఈ లంటా?

“అవును.”

“ఏమిటి అవును మామయ్యా ?”

“ఈ భూమి గుండ్రంగానే వుంది.”

“అదే, ఈ ప్రపంచం కోడిగుడ్డలా వుందంటావు కాదూ ? అన్నట్లు, మనం కోడిగుడ్డు తినవచ్చునా, మామయ్యా !”

“మనం బ్రాహ్మలం. తినకూడదు. తప్పు !”

“అవుతే ప్లేడరుగారి అమ్మాయి మందు అని చెప్తూ రోజూ పొద్దున్నే కోడిగుడ్డురసం పుచ్చుకుంటుందే ?”

“నీ కెందుకూ యింకోళ్ళ గొడవ ?”

“అవునే నా కెందుకు ?.....భూమి గుండ్రంగా వుందంటావు కాదూ?”

అంటూ మొదటికి వచ్చింది.

“ఊ” అన్నట్లు తల పంకించాను.

“మరి, భూమి తిరుగుతోందంటారు. నిజమేనా ?”

“ఊ”

“అవుతే, మనం తిరగమే ?”

అక్కడితో పడింది బ్రేకు. భూమి తిరుగుతోందని మా మేష్టరుగారూ చెప్పారు, నా చిన్నప్పుడు. భూమి సూర్యుని చుట్టూ తిరగడమే కాకుండా తనలో తను తిరుగుతోందని కూడా చెప్పారు. మనమెందుకు తిరగమని మేమూ అడిగాం, మా మేష్టార్ని. తిరగమని నిష్కర్షగా, విస్పన్న చెప్పింది వేద

మన్నట్లుగా, చెప్పాడు. మాలోవున్న బదుద్దాయి ఒకడు ఎందుకు తిరగమని గట్టిగా అడిగితే ఒక్కచురక తగిలించాడు. దెబ్బతో మా సందేహాలన్నీ దేవేంద్రలోకంలోకి పోయినై. Two parallel straight lines will never meet అన్న axiom లా భూమి గుండ్రంగా వున్నదన్న విషయం కూడా ఒక axiom అని మేము నమ్మవలసి వచ్చింది. నా బుర్ర బద్దలు చేసు కొన్నా, ఈ గొడవ అంతా సీతకి అర్థమవుతుందా !

“ఏం, మామయ్యా, మాట్లాడవ్?”

“ఏమిటి?”

“భూమి తిరుగుతోంది కదా మనమెందుకు తిరగం?”

“తిరగం.”

“ఏం.”

“ఏమీ లేదు.”

“ఎంచేత తిరగం?”

“ఏమీ లేదు.”

“అదేమిటి మామయ్యా, మా మేస్తారూ అలాగే చెప్పారు, నువ్వు అలాగే చెప్తున్నావ్?”

మనం ఎందుకు తిరగమో సీతకి సచ్చేట్టు చెప్పడం సులభసాధ్యం కాదు.

అలా అంటే సప్తతన్నారా? సీతా నవ్వింది, ఫక్కున.

*

*

*

కిటికీ సందుల్లోనుంచి నూర్యరత్న నా టేబుల్ మీద కొద్దికొద్దిగా పడుతోంది. నా వళ్ళు వుడక పెడుతోంది కాని, చాలా సీరియస్ గా షేకప్ కథల పుస్తకం చదువుతున్నాను.

ఎకాయెకీని సీత నా టేబుల్ మీదికి వచ్చి కూచుంది. నా వళ్ళు మండింది.

“మామయ్యా, చెమట పోసేలా చదువుతున్నావేం?”

అంటూ పరికిణా కొంగుతో నా నుదుటి మీది స్వేద బిందువుల్ని తుడిచింది.

ఆ అసాధారణపు ఆదరణతో నాకు రావలసిన కోప మంతా మటుమాయమై పోయింది. చిన్న సత్త్వ నవ్వాను.

“తర్వాత చదువుకోవచ్చునే, మామయ్యా!”

అంటూ నా చేతిలోని పుస్తకం తీసుకొని తన వల్లో పెట్టుకొంది.

“సీతా, నేను చదువుకుంటూ వుంటే ఎందుకు పాడు చేసావ్!”

అంటూ ఆ పదేళ్ళబాలనీ నా వల్లోకి లాక్కొని, రెండు బుగ్గలూ మృదువుగా నలిపాను.

‘నా బుగ్గలన్నీ కంది పోతున్నాయి,’ అని అంది, సీత రెండు చేతుల్తోనూ తన బుగ్గల్ని దాచుకొంది.

ఒక నిమిషం అలా గడిచింది.

‘సినీమాకి తీసుకు వెళ్తానన్నావ్! మర్చిపోయావేమిటి?’

‘లేదు. మర్చిపోలేదు. ఇంకా టైమవలేదు.’

ఆ రోజున సీత పుట్టినపాడగ. అంచేత ఆమెని సినీమాకి తీసుకు వెళ్ళాలట !

ఎలాగయితేనేం, సినీమాకి వెళ్ళాం. హాలు జేరుకొనే టప్పటికి యింకా అయిదున్నర అయినా కాళేదు. బుకింగ్ ఆఫీసు అప్పటికి తెరవనే లేదు. రాబోయే ఫిల్ములోని ఫోటోలు చూస్తూ ఒక పావుగంట దాకా నుంచున్నాం. ఇంతలో బుకింగ్ తెరిచారు. పన్నెండేసి అణాలు వెచ్చించి రెండు టికెట్లు కొన్నాను. హాలులో ప్రవేశించినాం.

బయట కొద్దికొద్దిగా చినుకులు పడుతున్నాయి. చల్లగాలి వీస్తోంది! సినీమాచుట్టూ వున్న పూలమొక్కలు కమ్మటి వాసనలు వెదజల్లుతున్నాయి.

అంత వరకూ హాలులోకి నచ్చిపోయే జనసమ్మర్దాన్ని పరికిస్తున్న సీత తన దృష్టుల్ని తలవని తలంపుగా పైభాగానికి ప్రసరింప జేసింది.

పంకా తిరగడంలేదు. ఎందుకు తిరక్కపోవాలి???

వచ్చింది మీమాంస ; ఇచ్చింది పంకా తిరగడం లేదన్న Information నాకు.

“చల్లగా గాలి వేస్తోంది కదా, సీతా, యింకా పంకా ఎందుకు ?”

అంటూ ఈ మామయ్య సీతని సమాధానపరచడానికి ప్రయత్నించాడు. సాధ్యమా ?

“మనం రూపాయిన్నర యిచ్చాం. పంకా ఎందుకు తిరక్కపోవాలి?? మనం యిక్కడ కూచున్నంత సేపూ తిరగవలసిందే,” అని ఆమె వితండవాదన.

దగ్గిర్లో కూచున్న వారిలో తెలుగు వచ్చినవారు మా సీతాదేవి భావిభారతదేశానికి ఆవర్ణ స్త్రీరత్నమవుతుందన్నట్లుగా ఆమె వంశ పరకాయించి చూసి తమలో తాము ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వుకొన్నారు.

నేను గేటు వద్ద వున్న మనిషిని సమీపించి, పంకా వెయ్యమని ప్రార్థించాను.

“ఆరు అవనియ్యండి సార్”! అని అన్నాడు, ఆ అపరిచిత వ్యక్తి.

“నేను అయిదన్నరకే డబ్బిచ్చానే”

అతను పులిక్కిపడి నన్ను ఎగాదిగా చూసి పక్కని పున్న స్విచ్ నొక్కాడు. పంకా గిరుమంటూ తిరగడం మొదలైంది. సీత మొహం చింపిచేటంత అయింది.

మొదటి బెల్ కొట్టారు. సీత పరిశోధనాభావంతో నలుదిక్కులూ చూసింది.

“ఏమిటి ?” అని ప్రశ్నించాను.

“చాక్ లెట్లు.”

అంత వరకూ ఎక్కడ దాగాడోగాని అమాంత్రం ప్రత్యక్షమయ్యాడు చాక్ లెట్ల కుర్రాడొకడు.

“తీసుకో, అమ్మా !”

అంటూ ఆ కుర్రాడు పళ్ళాన్ని సీత ముందు పెట్టాడు.

రకానికి మూడు చొప్పున సీత తీసుకొంది. వన్నెకాల్ రూపాయి తీసుకు పోయాడా చాక్ లెట్ల వెధవ.

“అన్ని తీసుకొన్నావేం !” అని అన్నాను, సీతతో.

“తీసుకుంటున్నప్పుడు వద్దనక పోయావూ ! కాగితం విప్పేసాను కూడాను.”

“.....”

“ఆ కుర్రాడు తీసుకుంటాడేమో ! పిల్చి, కొన్ని యిచ్చేసెయ్యి.”

అంటూ నా వంక వోరకంట చూసింది.

నాలో నేను నవ్వు కొన్నాను. ఆమె యిచ్చేదీలేదు ; వాడు తీసుకొనేదీలేదు.

సినీమా మొదలెట్టారు. సీతకి దాహమయింది.

విమ్టో కావాలంది. నోటిదగ్గర పెట్టుకొని బావుండ లేదని తోసేసింది.

టీ కావాలంది. టీలో పంచదార తక్కువయింది. రుచిగా లేదు కనక తాగలేనంది.

మంచినీళ్ళు కావాలంది. సోడా అమ్మే కుర్రాణ్ణి బతిమాలి, వాడికి ఒక అర్ధణా దక్షిణ యిచ్చి, మంచినీళ్ళు తెచ్చిపెట్టమన్నాను. మంచినీళ్ళు తాగింది.

ఆమెకి సినీమా అంతా ఏమిటోలా వుంది.

శాంతా ఆప్టే ఒక పాట పాడుతోంది. .గాన ప్రతిభ అంతా ఆ పాటలో వుట్టి పడుతోంది. ఆమె కంఠమాధుర్యం ప్రేక్షకుల్ని తన్నయిలదేట్లు చేస్తోంది. ప్రతి వ్యక్తి ఆ పాట వీనులార విని ఆనందిస్తున్న సమయంలో సీత, “మామయ్యా, వంటలుకి వెళ్ళాలి, సాయం రావూ ?” అని అడిగింది.

నాకు ఆగ్రహం వచ్చింది. ఒక్క- మొట్టికాయ పెట్టా
మనుకొన్నాను. కనురుకుంటూ తీసుకువెళ్ళాను. తప్పుతుందా?

ఇంటర్ వెల్.

మళ్ళీ చాక్ లెట్ల క్కరాడు నవ్వుతూ మా దగ్గరికి
వచ్చాడు. సీత స్వభావం పసిగట్టాడు కాబోలు !

“ఈ తఫా నువ్వే కొను మామయ్యా !” అని అంది
సీత, చిరునవ్వు పెదపులమీద తొలు కాడుతూ వుండగా.

నేను తెల్లబోయి, “అన్ని చాక్ లెట్లూ తినేసావా ?”
అని అడిగాను.

“ఊ” అన్నట్లు ఆమె తల వూపింది.

“ఇంక చాక్ లెట్లు వద్దు. జబ్బు చేస్తుంది.”

“చాక్ లెట్లు జబ్బు చెయ్యన్. బలమని చెప్పలేదూ,
మన డాక్టరుగారు ?”

“అయినా, వద్దు.”

“ఇవ్వాలి నా పుట్టిన పండగ కాదూ, మామయ్యా?”

“అవుతే ?”

“నేను తినగలిగినన్ని చాక్ లెట్లు నువ్వే కొనాలి.”

కొననని నిష్కర్షగా చెప్పాను. రెండు నిమిషాలు
గడిచినై.

“మామయ్యా, నాకు ఒక పాపలాబదులు యిస్తావా? ఇంటికి వెళ్ళిన తర్వాత అమ్మని అడిగి యిచ్చేస్తాను.”

“ఎందుకు ?”

“కావాలి.”

“ఎందుకో చెప్పు.”

“ఇస్తానంటే చెప్తాను.”

“ఇస్తాను, చెప్పు.”

“చాక్ లెట్లు కొనుక్కోవాలి.”

నాకు నవ్వు కోపమూ ఒక్కసారి వచ్చినై. ఇంకో పావలా తగలేసి చాక్ లెట్లు కొని సీతకి యిచ్చాను.

మళ్ళీ సినీమా మొదలెట్టారు. ప్రకటనలు చూపిస్తున్నారు.

అమృతాంజనం ప్రకటన చూసి, సీతఅడిగిందేమిటని.

ఫలానా అన్నాను.

“ఈ సినీమా నేను చూడలేను. నాకు తలకాయ నొప్పి వస్తోంది, మామయ్యా,”

“ఇలాంటి పడుకో,”

అంటూ, తొడ మీద తల పెట్టుకొని పడుకోమన్నాను.

“నేను అలా పడుకోను. ఇంటికి పోదాం.”

“సిసీమా అయిపోయిన తర్వాత పోదాం. అంత దాకా యిలా పడుకో.”

“కాదు. ఇప్పుడే పోవాలి. నాకు తల భారంగా వుంది.”

“నీమొహం.”

“నాకు తల పోటుగా వుంది.”

“నీ తలకాయ.”

“అవును, నాతలకాయే నొప్పిగా వుంది. ఇంటికిపోయి, అమృతాంజనం రాసుకోవాలి.”

నీత ఎంత చెప్పినా వినలేదు. ప్రకటనలు మాపించక పూర్వమే యింటికి ప్రయాణం కట్టింది.

“సిసీమా పూర్తిగా చూడకుండా వెళ్ళక మేమిటి? అని అన్నాను, నాకు బయలుదేరడం యిష్టంలేక.

“ఎందుకు పూర్తిగా చూడాలి?”

?? ??

చెప్పండి బాబూ ఎందుకు చూడాలో !!!

*

*

*

ఇంటికి వస్తూ వస్తూ నీతని అడిగాను, సిసీమా ఎలా వుందని.

సిసీమాకంటే చాక్ లెట్లై బావున్నాయంది.

జయరాం

అతను, - అంటే ఆరేళ్ళ పూర్వం ప్రాణస్నేహితుడు, -
వస్తున్నాడని తెలిసి స్టేషనికి వెళ్ళాను. ఎంతో ఆదరణతో ఆ
పాతస్నేహితుణ్ణి ఆహ్వానించేందుకు వెళ్ళాను.

రైలు ఆగింది, అతనూ దిగాడు.

అతనిలో వున్న మార్పుకి నేను తెల్లబోయాను. గత
రాత్రి మా పూర్వపు సంఘటనల్ని జ్ఞప్తికి తెచ్చుకొన్నప్పుడు
కూడా అతనలా - అంత భీకరంగా - వుంటాడని అనుకోలేదు.
అతని వాలకంలోనూ, అతని చేష్టల్లోనూ వున్న మార్పుని
రెండు మూడు తసాలు నిదానంగా గమనించి నేను ఆవూళ్ళో
వున్నట్లు అతనికి తెలీక పోతేనే బావుండేదేమో అనుకొన్నాను.

పూర్వం, అంటే ఆరేళ్ళకి పూర్వం, జయరాం నయ
నాల్లో నుంచి కరుణ, కవితానందమూ ప్రసరిస్తూ వుండేవి.
కాని, ఈనాడతని నేత్రద్వయం అతి భీకరంగా వుంది.
ఆ కళ్ళల్లో సమస్త జీవకోటిసీ తన అదుపాజ్ఞల్లో వుంచుకొందా
మనే తృష్ణ ఒకటి గోచరిస్తూ వుంది. ఆరేళ్ళకి పూర్వం అతని
సుందర వదనారవీందం వైపు యింకోసారి కన్నెత్తి చూడా

మని వాంఛించని కౌంతామణి లేదు. ఈనాడు వికృత వికట విషాదాల్లో కూడిన అతని మోముని ఆశ్చర్యంతో పీక్షించడానికి సాహసించగల్గే తలోదరి వూడదు. ఈనాడతను తన భౌతిక దేహానికి, ఆత్మకీ మధ్య ఏర్పడిన భేదం తెలుసుకొందామని తహతహ లాడిపోతున్న ఒక వింత మానసి, ప్రకృతి బాహ్యము లయిన కొన్ని శక్తులు సంపాదించిన ఒకానొక విద్వారపు మనిషి.

అతని రెండు చేతులూ ఎప్పుడూ పండ్లూం జేబుల్లోనే వుంటాయి. బయటికి తియ్యదు. ఒకవేళ అపసరంవచ్చి తీసినా వృత్తరక్షణలో అవి వాటి స్వస్థానాన్ని ఆక్రమిస్తాయి. అతను తన చేతులంటే తనే అమితంగా భయపడతాడు. నాటిని తన ప్రాణాల మాదిరి చూసుకుంటాడు. మన మందరమూ చేతులు వూపుకుంటూ నడిచినట్లు అతనెప్పుడూ నడవడు. నడిస్తే, చేతులు రెండూ కిందపడిపోతాయనే భయమేమో !!

అతను భోంచెయ్యదు. పళ్ళుమాత్రం తీసుకుంటాడు. అవి అయినా పరాయి మనిషి ఎదురుగా వుంటే తీసుకోదు. నాలుగు తలుపులూ బిడాయింది రహస్యంగా భరిస్తాడు !! అలాటి వింత అల్పవాళ్లు అగరు ఎందుకూ అభ్యాసం చేసుకొన్నాడో !!!

వచ్చిన నాటి రాత్రి పదకొండు గంటల దాకా గాలి కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నాం. రెండు చేతులూ పంట్లాం జేబుల్లో యిరికించి అతను నేను వేసే ప్రతి ప్రశ్నకీ నవ్వుతూ జవాబు యిస్తున్నాడు. మధ్యాహ్నం నుంచీ నాకు అతని స్వభావాన్నీ, చేష్టల్నీ గమనించడంతోనే సరిపోయింది.

హాల్లోని గడియారం పదకొండూ కొట్టి అప్పటికి అయిదు నిమిషాలు అవుతుంది. అతని నవ్వు మాయమయింది. మోహంలో విపరీతమయిన నీరియస్ నెస్ గోచరమయింది.

చంద్రుణ్ణి ఒక మేఘపంక్తి మరుగుచేసింది. పవనుడు వుత్సాహంతో గంతులు వెయ్యడం మొదలెట్టాడు. చిరుతుంపరలు పడినై. మరికొంత సేపటిలో కారుమేఘాలు ఆకాశమండలాన్ని కమ్మినై. రివ్వుమంటూ గాలి. పది నిమిషాల్లో భీకరమయిన గాలి. సముద్రం పొంగి మా మేడని కబళిస్తుందా అన్నంత తుపానుగాలి.

“తుపానుగాలి మాదిరి వూది,” అని అన్నాను.

అతను నిమిలిత నేత్రుడై ఆలోచిస్తున్నాడు. గ్లాస్ కిటికీల్లో నుంచి పిచ్చివాడిలా ఆ కాళరాత్రిని పరిశీలిస్తున్నాడు. ఆవల ఆవరణలో వున్న టోటోని చెల్లు - చలికి మనం వణికి

పోయేటట్లు - వణికి పోతున్నాయి. తలవని తలంపుగా జాకీ (కుక్క) బా బా అంటూ నా దగ్గరికి వచ్చి యింకా నిద్ర పోలేదా ? అని కుశలప్రశ్నలు అడుగుతున్నట్లు అరవసాగింది.

“ఇక, నేనుపోయి పడుకుంటాను,” అని అన్నాను, జయరాంతో.

జయరాం నన్ను కూచోమని బలవంత పెడుతూ, నా భుజం పట్టుకొని కూచోపెట్టాడు. జాకీని అరవవద్దని కూకలేసాను.

నేను:—నిద్రవస్తోంది, నన్ను పోనీ.

జయరాం:—ఇది తుపానుగాలి కాదూ ?

నేను:—అవును.

జయరాం:—తుపాను నా నరాల్ని బాధిస్తుంది.

నేను:—అవును, తలభారం చేస్తుంది.

జయరాం:—నాకు తల నొప్పిరాదు కాని, భయం వేస్తుంది.

జయరాం లాటి ఆజానుబాహుడు గాలి అంటే తనకి భయం వేస్తుందని అనగా నాకు ఒక్క పెట్టున నవ్వువచ్చింది. నవ్వాను.

అ న్నా యం

జయరాం:—నవ్వకు. నీకు తెలీదు. నిన్ను బతిమాలుకుంటాను. ప్రాధేయపడ్తాను. నన్ను వదిలిపెట్టి వెళ్ళకు.

నేను:—నీ కేమయినా పిచ్చి పట్టిందా ?

జయరాం:—అవును. అప్పుడప్పుడు, ముఖ్యంగా యిలాంటి తుపానుగాలి వచ్చేటప్పుడు, నాకు పిచ్చేవత్తుతూ వుంటుంది. ఇది...యిది...యిది...ఈ రాత్రి...ఎలాటి రాత్రి తెలుసా?...ఎలక్ట్రిక్ రాత్రి...నేనంటే నాకే భయం వేస్తూ వుంటుంది ..నీ కర్థమవుతోందా ?...అవదు. అవదు. ఇంకా చెప్తాను...నాలో ఒక మనశ్శక్తి వుంది,...కాదు ఒక ఫోర్సు. ఏమో, దాన్నేమనాలో నాకే తెలీడం లేదు.... నాలో, సాధారణ మానవుల్లో లేని ఒక మాగ్నెటిక్ శక్తి వుంది. దానికోసమే నేను భయపడుతూ వుంటాను. నేనంటే నాకే భయం వేస్తూ వుంటుంది.

అతన్ని ఏ రకమయిన భయం బాధిస్తోందో నాకు అర్థమవలేదు. కాని, నా వల్పుమాత్రం అతని మాటలూ, చెప్పిన ఘోషం, గమనించగానే కంపర మెత్తింది. ముచ్చెమటలూ పోసినై. అక్కడ్నుంచి, అతని దృష్టిపథంలోనుంచే, పరిగెత్తి పారిపోవాలని బుద్ధి పుట్టింది. కాని, అసమర్థుడిని అయిపోయాను. అతని భీకరనేత్ర ద్వయం నన్ను పరిశీలించి నప్పుడల్లా నా సర్వానయనాలూ కంపించిపోయేవి.

“నువ్వు నాతో ఈ విషయం ఎప్పుడూ చూచాయగా అయినా ప్రస్తావించలేదే!” అని అన్నాను. ఏమీ మాట్లాడక పోతే అతను తంతాడేమో అన్నంత భయపడుతూ.

అతను నా మాటలు విసిపించుకోలేదు, పరధ్యానంగా వున్నాడు.

“అవును. యింతవరకూ నే నెవరికీ చెప్పనవసరం లేక పోయింది. కాని, ఈ రాత్రి మాత్రం ఏదో కారణంచేత నా హృదయంలో నుంచి ఏమిటో అవేశం వుబుక్కు వస్తోంది. ఇక దాచలేను. చెప్తాను, విను...ఈ ప్రపంచంలో మాగ్నెటిజమ్ అనేది ఒకటివుంది...తెలుసా? ... తెలిసేవుంటుంది... ఈనాడు పేపర్లలో కూడా అనేక ప్రకటనలు కనిపిస్తూ వుంటాయి. అది ఏమిటో ఎవరికీ తెలీదు. కాని ప్రతివారికీ అలాటిది ఒకటి వుందని తెలుసు.

“ఒక మానవుడు, - సాధారణ మానవుడు, - యింకో మానవుణ్ణి తన శక్తివల్ల నిద్రపుచ్చగలడు. ఎలాగో గ్రహించగలవా? సంకల్పములోని దారుఢ్యతని కోల్పోయేటట్టు చేస్తాడు. మూర్ఖమార్మెట్టు పరిసరప్రాంతాల్లో పరాకుగా వుంటే జేబుదొంగ పర్పుకొట్టేస్తాడు. అలాగే, మాగ్నెటిజమ్ తెలిసిన వ్యక్తి చిత్తము దొంగిలిస్తాడు. సంకల్పాన్ని పోగొట్టుకున్న వ్యక్తి, మాగ్నెటిజమ్ తెలిసినవ్యక్తి ఏలానడవమంటే

అలా నడుస్తాడు. ఒక్కపది ఆలోచించు; ఆ శక్తిగల వ్యక్తి పతివ్రతాలలామ తనకి ప్రేమబేఖలు వ్రాసేటట్టు చెయ్యగలడు. లక్షాధికారి తనముందు కీలుబొమ్మలా నాట్యమాడేటట్లు చెయ్యగలడు. సర్వశక్తుల్ని తనశక్తిలో యిముడించుకోవాలని ప్రయత్నిస్తాడు. అలాటి అఘోరమయిన శక్తి ఎంత భయానకమో ఆలోచించు.

“ఇదంతా నిజం. ఎందుకు యిలా జరుగుతోంది? నీకు తెలుసా? నాకు తెలుసా? ఎవరికయినా తెలుసా? ఈ విషయం తెలిసిన వ్యక్తి ఒక్కడు కూడా ఈ ప్రపంచంలో లేకపోతే, మరింక ఈ ప్రపంచమెందుకు??

“చూడు. ప్రపంచమంతా ఒక మర్మం. మన శక్తులన్నీ అసంపూర్తి అయినవి. మన ఔలీఫోస్టలోనూ, స్టీమర్లలోనూ, విమానాల్లోనూ, ఒక టేమిటి, నాగరిక యంత్రా లన్నిటిలోనూ, అసంపూర్ణత చక్కగా కనపడుతోంది... ఇదంతా ఒక మర్మం. చూడు, గానము...గానము రాళ్ళని కూడా కరిగిస్తుందని మనం ఎంతో కాలంనుంచి వింటున్నాం. అది ఒక దేవతాకళ. ఆత్మానందాన్ని కలిగించే పుత్రమోత్తమ కళ. మనస్సుని ఆనంద సాంద్రంలో పూగులాడించే జ్యోతి ర్మయ. అలాటి గానాన్ని మనం ఎలా ఆనందించ కలుగు తున్నాం? కర్ణేంద్రియమనేది ఒకటి పుండడంచేతనే!! కర్ణే

ద్రీయమనేది లేకపోతే గానామృత మనేదాన్ని అనుభవించడానికి తావువుందా? మనం పూహించడానికి వీలు అయినా వుందా? లేదు. ముమ్మాటికీలేదు. ఈ అనంతమయిన ప్రకృతిలో అనేక శక్తులు యిమిడి వున్నాయి. ఆ శక్తులన్నిటినీ అర్థం చేసుకోగలిగే యింద్రియాలు మనలో లేవు...అలాటి వాటిలో మాగ్నటిజమ్ ఒకటి.

“వాయువు!! గాలి అనేది ఈ ప్రపంచంలో వుందని అందరూ వప్పుకోవాలి. మన నేత్రాలకి వాయువుని చూడ కలిగే శక్తి వుందా? లేదు...అంచేత, గాలి అనేది ఈ ప్రపంచంలోనే లేదని అనగలమా!!! ..అలాగే మాగ్నటిజమ్.

“నాలో...నాలో...అవును...నాలోనే...ఒక చారుణమయిన శక్తి వుంది. తలుచుకున్నప్పుడల్లా నా గుండె బద్దలయిపోతుంది. నాలో యింకో ‘నేను’ వున్నట్లు గోచరిస్తుంది. లోపల వున్న ఆ ‘నేను’ ఎప్పుడూ, సర్వకాల సర్వావస్థల యందూ బయటికి పోవాలనే వాంఛిస్తూ వుంటుంది. పోవాలని గింజుకుంటుంది కూడాను. అంచేతనే ఈప్రపంచంలో అసంతృప్తి వుందని నా అభిప్రాయం. ఒక దేహంలో - ఒక చిన్ని దేహంలో - రెండు పోరాడే వ్యక్తులు, ఒక వారలో రెండు కత్తులు, ఎంత అసౌఖ్యమో ఆలోచించు.

“నువ్వు మాట్లాడకు. ఏదో జవాబు చెప్పాలని ప్రయత్నిస్తున్నావ్! నువ్వేమీ జవాబు చెప్పనవసరం లేదు.

నాకేమీ పిచ్చి పట్టలేదు. భయపడకు. నేను చెప్పేదంతా పూర్తిగా విను.

“నేను మానవులవంక చూసానంటే పొరికి నల్లమందు మాత్రలు యిచ్చేందుకు చూస్తున్నానన్నమాట. వాళ్ళల్లో వుండే సంకల్పాన్ని నాశనం చేసి వాళ్ళందరినీ వశం చేసు కొందామనే నా వాంఛితం. తీక్షణదృక్కుల్లో నేను ఎవరి నయినా పరికించానంటే అంతే !!

“నా చేతులు... గిక్కు మాలిన చేతులు... దారుణ మయిన చేతులు ఒయటికి తీసానంటే... తెలుసా ?... తెలుసా ?... ఏమవుతుందో !!... నా శక్తి మనుష్యుల మీదనూ, జంతువులమీదనూ ప్రసరిస్తుంది. షయిగా, ప్రాణం లేని వస్తువులుకూడా నా ఆజ్ఞకి హడులుతూ వుంటాయి...

“ఈ భయానకమయిన నా శక్తి తెలుచుకొన్నప్పుడల్లా నాకు భయం వేస్తుంది. గుండె దడ దడలాడుతుంది. భీభత్సుణ్ణి అవుతాను. ఎన్నోసార్లు నా కళ్లు రెండూ వీకేసు కొందామనీ, నా హస్తాలు రెండూ నరికేసుకొందామనీ అనుకొన్నాను ; కాని, నా వశమా ?”

నేను ఒక పెద్ద నిట్టూర్పు విడిచాను, అతను మళ్ళీ మొదలెట్టాడు.

“చూడు...ఆ మూలనివున్న కుర్చీ మన దగ్గరికి ఎలా నడిచి వస్తుందో!!”

నేను హాడిలి పోయాను. కాళ్ళూ చేతులూ వణికినై. అతను వాడిలయిన కత్తుల్లాంటి తన రెండు చేతుల్నీ పట్లాం జేబుల్లోనుంచి బయటికి తీసాడు. కుర్చీవైపు ఫోకస్ చేసాడు. కుర్చీ ఎవరో వెనకనుంచి తోసుకువస్తున్నట్లు మావద్దకివచ్చింది.

“ఇలా చూడు. ఈప్రపంచంలోని సమస్త ప్రాణి కోటులూ ఈ కుర్చీలాగానే నా వద్దకి వచ్చేస్తాయి. గ్లాస్ కిటికీ వంకచూడు, అది నాతీక్షణదృష్టులకి ఫెళ్ళున బద్దలవుతుంది.”

“వద్దు. వద్దు. ఇక చాలు. నాకు నిద్రవస్తోంది. నేను పోయి పడుకుంటాను.” అని అన్నాను.

“పోతావా?” అని అంటూ అతను నావంక చూసాడు.

అబ్బబ్బ!! ఆ కళ్ళు, ఎర్రటి చింత నిప్పులు వెళ్ల గక్కుతూ ఆజ్ఞని శీరసావహించమని ఆత్మని అరికట్టగట్టే కళ్ళు, చూసి బెంబేలు పడిపోయాను.

“పోను,” అని అన్నాను. అతను దృష్టుల్ని కిటికీవైపుకి తిప్పాడు. గ్లాస్ ఫెళ్ళున బద్దలయింది.

“చూస్తున్నావా? అదీ కారణం. అంచేతనే నా చేతులు ఎప్పుడూ దాచుకుంటాను. మాగ్నటిజమ్...ఎలక్ట్రసిటీ...అవే. ఆకర్షణశక్తి, విద్యుచ్ఛక్తి!

“ఈ శక్తిని దారుణమయిన దిక్కుమాలిన శక్తి అని ఎందుకు అన్నానో తెలుసా? నేను ఒక్కడే వున్నప్పుడు నా పని నాచుట్టూవున్న వస్తువుల్ని ఆకర్షించడమే? అది ఎంత చీకాకయిన పనో నువ్వే గ్రహించుకోగలవు - ఈ భయానక శక్తి నాలో వుందో మాయమయిందో పరీక్ష చేసు కొనేందుకు దినమల్లా నా చుట్టూ వుండే వస్తువుల స్తలాలు మారుస్తూ వుంటాను. అబ్బ! అబ్బబ్బ!!”

అతని చేతులు, అద్వితీయమూ దారుణమూ అయిన అతని చేతులు, పంట్లాం జేబుల్లోకి పోయినై.

వర్షం హోరున పడడం మొదలైంది.

“ఘోరమయిన శక్తి,” అని అన్నాను, నేను.

“ఘోరమా!! ఈ ద్వంద్వజీవనం కంటే మరణం మేలు,” అని అన్నాడతను.

మర్నాటి మధ్యాహ్నమే అతను బొంబయి వెళ్ళి పోయాడు.

*

*

*

ఇది ఆరేళ్ళకి పూర్వం జరిగిన విషయం. ఈ నాడతను ఎక్కడ వున్నాడో నాకూ తెలీదు.. బహుశా పిచ్చివాడయి తిరుగుతూ వుంటాడు.

BCI

BC

TPLA 101 B152

మనసు ఫౌండేషన్
పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం సంఖ్య	IRLA 101 B 152
పుస్తకం పేరు	అక్షరాలు
తారీఖు	25/10/24
ముందు లెట్టు	yes
వెనుక లెట్టు	yes
మొత్తం పేజీలు	61
పెద్ద సైజు పేజీలు	NO
భార పేజీలు	4, CT, OCT
లేని పేజీలు	NO
తయారు చేసినది	akshaya
పేజీలు విడదీసినది	నానా
స్కాన్ చేసినది	Navla
పరిష్కరణ చేసినది	thasin
పేజీలు పరిశీలించినది	
లైండింగు చేసినది	
ప్యాకింగు చేసినది	
స్కాన్ చేయబడినది	
తప్పులు	NO
పరిస్థితి	good